

Nr 62.

Av herr Lindblom m. fl., om förbud mot deltagande i visst slag av s. k. kedjebrevsrörelse.

Det torde få anses vara ett rätt allmänt önskemål, att man på något sätt söker sätta en spärr mot den nu och då framträdande kedjebrevsrörelsen, som har till syfte ekonomisk vinning. Gång efter annan startar någon företagsam person en sådan rörelse. Det trycks cirkulär i massa, som sändas ut över landet. En hel del godtroget folk nappar på kroken, och så är rörelsen i gång. Något varierande system användas, men alla gå ut på viss medverkan av respektive mottagare. Har man blott fått lavinen i gång, få alltid de som först tecknat sina namn vissa belopp. Så småningom svalnar emellertid intresset, och det blir svårare för mottagarna att placera breven hos nya deltagare. Slutet på det hela blir, att ett större eller mindre antal måste bli lurade. Den som gör den säkraste vinsten på geschäftet är den företagsamme arrangören. Så dröjer man ett tag, varefter en ny serie släpps ut. Det ligger något osunt i hela detta system, och det torde få anses vara i hög grad påkallat att söka finna utvägar att stävja ofoget. Systemet tangerar också på sätt och vis lotteriförordningen, vadan redan av det skälet en undersökning bör företagas för att komma till rätta med denna metod att ockra på människornas godtrogenhet.

Det torde icke heller behöva möta så stora svårigheter att komma till rätta med problemet. För att en kedjebrevsrörelse, där det är fråga om deltagande med pengar eller pengars värde, skall komma till stånd och kunna fortsätta, måste det finnas en adress, till vilken postförsändelserna skola gå. Även den som deltagar måste i regel uppge sin adress på postanvisningens talong. Om man således vill ingripa mot både arrangör och deltagare, så är detta möjligt.

Vad som behövs är en lag som förbjuder inte bara att upprätta utan jämväl att deltaga i kedjebrevsrörelse, där det är fråga om pengar eller pengars värde. En sådan lag infördes i Norge 1939. Nyligen har en person blivit anhållen där, vilken även utsträckt sina affärer på Sverige. Det torde vara lämpligt, att man har likartad lagstiftning på detta område både i Sverige och Norge.

En lagstiftning mot kedjebrevsrörelse torde endast behöva omfatta sådan, som bedrivs i vinstsyfte. De mer eller mindre enfaldiga kedjebrev, där mottagaren endast har att skriva av och skicka breven vidare till en eller flera mottagare för att "undgå en olycka" eller för någon annan orsak, kunna väl i detta sammanhang alldeles utelämnas. I regel äro

ju också dessa brev anonyma, varför det kan ställa sig svårt att få tag på avsändaren.

Med stöd av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla om utredning angående förbud mot att upprätta och deltaga i kedjebrevsrörelse, där det är fråga om pengar eller pengars värde, samt framläggande för riksdagen av det förslag, vartill denna utredning föranleder.

Stockholm i januari 1947.

E. A. Lindblom.

Gust. Sundelin.

Lars Lindén.

Einar Persson.

Per Olofsson.

Eskil Albertsson.

Jones Erik Andersson.

Wilh. Annér.

P. J. Näslund.

Ragn. Bergh.
